

Vec C-339/21

**Zhrnutie návrhu na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 98 ods. 1
Rokovacieho poriadku Súdneho dvora**

Dátum podania:

31. máj 2021

Vnútroštátny súd:

Consiglio di Stato

Dátum rozhodnutia vnútroštátneho súdu:

11. máj 2021

St'ážovateľky:

Colt Technology Services SpA

Wind Tre SpA

Telecom Italia SpA

Vodafone Italia SpA

Odporcovia:

Ministero della Giustizia

Ministero dello Sviluppo Economico

Ministero dell'Economia e delle Finanze

Procura Generale della Repubblica (presso Corte d'appello di Reggio Calabria)

Procura della Repubblica di Cagliari

Procura della Repubblica (presso il Tribunale di Roma)

Procura della Repubblica (presso il Tribunale di Locri)

Predmet konania vo veci samej

Kasačná sťažnosť proti rozsudkom Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Regionálny správny súd Lazio, Taliansko), ktorým sa zamietli žaloby sťažovateľiek podané proti medzirezortnému ministerskému dekrétu z 28. decembra 2017, ktorým sa v rámci vykonania článku 96 legislatívneho dekrétu č. 259/2003 („Zákonník elektronických komunikácií“) stanovili spôsob a kritériá týkajúce sa nároku telekomunikačných operátorov na náhradu za vykonané odpočúvania komunikačnej prevádzky.

Predmet a právny základ návrhu na začatie prejudiciálneho konania

Návrh sa týka vnútroštátnej právnej úpravy, podľa ktorej poplatok priznávaný telekomunikačným operátorom za vykonanie odpočúvania, a to na základe ich povinnosti vyplývajúcej z požiadavky súdneho orgánu, môžu príslušné ministerstvá vyčíslit' spôsobom nezodpovedajúcim zásade úplnej náhrady nákladov. Takáto právna úprava by mohla byť v rozpore so zásadami práva Únie v oblasti nediskriminácie, ochrany hospodárskej súťaže, slobody usadiť sa, slobody podnikania a primeranosti správneho postupu. Vnútroštátny súd podáva návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 tretieho odseku ZFEÚ.

Prejudiciálna otázka

Bránia články 18, 26, 49, 54 a 55 ZFEÚ, články 3 a 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1972 z 11. decembra 2018, ako aj články 16 a 52 Charty základných práv Európskej únie vnútroštátnej právnej úprave, ktorá poveruje správny orgán úlohou stanoviť výšku náhrady, ktorá sa má priznať telekomunikačným operátorom za vykonanie odpočúvania komunikačnej prevádzky v rámci ich povinnosti vyplývajúcej z príkazu súdneho orgánu, a to takým spôsobom, že od povereného správneho orgánu nevyžaduje súlad so zásadou úplnej náhrady nákladov, ktoré dotknutí operátori v súvislosti s predmetnou činnosťou konkrétne znášajú a majú ich riadne zdokumentované, pričom, navyše, uvedený správny orgán zaväzuje, aby v porovnaní s predchádzajúcimi kritériami výpočtu náhrady dosiahol úsporu výdavkov?

Uvedené ustanovenia práva Únie

- Články 18, 26, 49, 54 a 55 ZFEÚ
- Články 3 a 13 a tiež príloha I smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1972 z 11. decembra 2018, ktorou sa stanovuje európsky kódex elektronických komunikácií
- Články 16 a 52 Charty základných práv Európskej únie

Uvedené vnútroštátne predpisy

– Medzirezortný ministerský dekrét z 28. decembra 2017, ktorý vydali Ministro della giustizia (minister spravodlivosti, Taliansko) a Ministro dello sviluppo economico (minister hospodárskeho rozvoja, Taliansko), po porade s Ministro dell'economia e delle finanze (minister hospodárstva a financií, Taliansko) – Ustanovenia o reforme výdavkov za povinne poskytnuté služby podľa článku 96 legislatívneho dekrétu č. 259/2003

– Článok 28 legislatívneho dekrétu č. 259/2003 („Zákonník elektronických komunikácií“, ďalej len „ZEK“)

„Článok 28 – Podmienky spojené so všeobecným povolením, s právami na využívanie rádiových frekvencií a čísel

1. Všeobecné povolenie na poskytovanie elektronických komunikačných sietí alebo služieb, práva na využívanie rádiových frekvencií a čísel môžu podliehať len podmienkam uvedeným, v príslušnom poradí, v častiach A, B a C prílohy č. I. Takéto podmienky musia byť nediskriminačné, primerané a transparentné, pričom v prípade práv na využívanie rádiových frekvencií musia byť v súlade s článkom 14 zákonníka. Všeobecné povolenie za každých okolností podlieha podmienke č. 11 časti A prílohy č. I“

Príloha č. 1 stanovuje „maximálny zoznam podmienok, ktoré možno spájať so všeobecnými povoleniami (časť A), s právami na využívanie rádiových frekvencií (časť B) a právami na využívanie číslovania (časť C), ako sa uvádza v článku 28 ods. 1 a článku 33 ods. 1 zákonníka“; v časti A prílohy sa uvádzajú „podmienky všeobecných povolení“, vrátane podmienky podľa bodu 11, t. j. „zabezpečiť poskytovanie služieb na účely vykonávania spravodlivosti v súlade s článkom 96 zákonníka, a to od začiatku vykonávania činnosti“.

– Článok 96 uvedeného legislatívneho dekrétu

„Článok 96 – Povinné služby

1. Služby na účely vykonávania spravodlivosti v súlade s požiadavkami príslušných súdnych orgánov týkajúcich sa odpočívania a súvisiacich údajov poskytujú operátori povinne; do schválenia dekrétu podľa odseku 2 sú príslušné lehoty a spôsoby predmetom dohody s vyššie uvedenými orgánmi.

2. Na účely určenia paušálnych ročných poplatkov za povinne poskytované služby podľa odseku 1 sa dekrétom ministra spravodlivosti a ministra pre hospodársky rozvoj, prijatým po porade s ministrom hospodárstva a financií, ktorý sa vydá do 31. decembra 2017, vykoná úprava položiek cenníka uvedeného v dekréte Ministro delle comunicazioni (minister komunikácií, Taliansko) z 26. apríla 2001,

uverejnenom v *Gazzetta Ufficiale* (Zbierka zákonov) č. 104 zo 7. mája 2001. Tento dekrét:

a) upravuje druhy povinne poskytovaných služieb a stanovuje príslušné poplatky, a to s prihliadnutím na vývoj nákladov a služieb, tak, aby sa dosiahla úspora výdavkov aspoň 50 percent v porovnaní s aktuálnymi poplatkami. Poplatok zahŕňa náklady za všetky služby súčasne aktivované alebo používané každou sieťovou identitou;

b) vymedzuje subjekty, ktorých sa týka povinnosť poskytovať služby odpočívania, a to aj spomedzi poskytovateľov služieb, ktorých infraštruktúra umožňuje prístup do siete alebo distribúciu informačného alebo komunikačného obsahu, ako aj osôb, ktoré z akéhokoľvek dôvodu poskytujú elektronické komunikačné služby alebo aplikácie, hoci ich možno využívať prostredníctvom iných ako vlastných prístupových alebo prepravných sietí;

c) vymedzuje povinnosti subjektov povinných poskytovať povinné služby a spôsob ich vykonávania, vrátane dodržiavania jednotných IT postupov pri prenose a správe komunikácie správnej povahy, a to aj pokiaľ ide o fázy pred platbou za samotné služby.

3. V prípade nedodržania povinností stanovených v dekréte a uvedených v odseku 2 sa uplatňuje článok 32 ods. 2, 3, 4, 5 a 6.

4. Do vydania dekrétu podľa odseku 2 sa informácie týkajúce sa telefónnej prevádzky poskytujú bezplatne. Pokiaľ ide o iné služby na účely vykonávania spravodlivosti, než sú služby uvedené v prvej vete, ďalej sa uplatňuje cenník schválený dekrétom ministra komunikácií z 26. apríla 2001, uverejneným v *Gazzetta Ufficiale della Repubblica italiana* (Zbierka zákonov Talianskej republiky) č. 104 zo 7. mája 2001.

5. Na účely poskytovania služieb uvedených v odseku 2 sú operátori povinní vzájomne rokovať o spôsoboch prepojenia s cieľom zabezpečiť dodávku a interoperabilitu samotných služieb. Ministerstvo môže v prípade potreby zasiahnuť z vlastného podnetu alebo v prípade, že nedôjde k dohode medzi operátormi, na žiadosť jedného z nich“.

Zhrnutie skutkového stavu a konania

- 1 Telekomunikační operátori Colt Technology Services S.p.A., Wind Tre S.p.A., Telecom Italia S.p.A. a Vodafone Italia S.p.A. napadli prostredníctvom samostatných žalôb podaných na Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Regionálny správny súd Lazio, ďalej len „TAR Lazio“) medzirezortný ministerský dekrét z 28. decembra 2017, ktorý vydali minister spravodlivosti a minister pre hospodársky rozvoj, po porade s ministrom hospodárstva a financií, a ktorým sa v rámci vykonania článku 96 ZEK stanovili spôsoby a kritériá týkajúce

sa nároku telekomunikačných operátorov na náhradu za vykonané odpočúvania komunikačnej prevádzky.

- 2 Uvedení telefónni operátori namietali skutočnosť, že v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou vyplývajúcou z ministerského dekrétu z 26. apríla 2001 sa výška náhrady výrazne znížila (dokonca až o 90 %), a to až do takej miery, že neumožňuje pokryť ani náklady za vykonanie odpočúvania. Spoločnosť Vodafone Italia SpA tiež požiadala o podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor Európskej únie.
- 3 TAR Lazio zamietol všetky žalobné dôvody uvedené žalobkyňami v prvom stupni, pričom usúdil, že namietaná nedostatočnosť poplatkov stanovených predmetným dekrétom, pokiaľ ide o náhradu nákladov operátorov za vykonanie odpočúvania, nebola preukázaná. Uvedený súd z tohto dôvodu neuznal, že došlo k splneniu podmienok na postúpenie veci Súdnemu dvoru Európskej únie.
- 4 Uvedení telekomunikační operátori podali kasačnú sťažnosť na Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko), pričom sa opätovne odvolali na dôvody a návrhy uvedené v prvom stupni konania.
- 5 Dňa 23. marca 2020 vydala Consiglio di Stato (Štátna rada) uznesenie, ktorým si splnila svoju povinnosť odstúpiť vec podľa článku 267 tretieho odseku a podala návrh na začatie prejudiciálneho konania, pričom Súdnemu dvoru predložila dôvody možného rozporu talianskej právnej úpravy s právom Únie, na ktoré upozornila spoločnosť Vodafone Italia SpA.
- 6 Uznesením z 26. novembra 2020 Súdny dvor posúdil predmetný návrh na začatie prejudiciálneho konania ako „*zjavne neprípustný*“, s tým, že výslovne konštatoval, že tým nie je dotknuté právo Consiglio di Stato (Štátna rada) „*podat' nový návrh na začatie prejudiciálneho konania s uvedením informácií, ktoré Súdnemu dvoru umožnia poskytnúť potrebnú odpoveď na položenú otázku*“.
- 7 Po tom, čo vnútroštátny súd pokračoval v konaní vo veci samej, sťažovateľky podali ďalšiu žiadosť o podanie návrhu na začatie prejudiciálneho konania na Súdny dvor.
- 8 Consiglio di Stato (Štátna rada) opätovne položila prejudiciálnu otázku na základe článku 267 tretieho odseku ZFEÚ.

Základné tvrdenia účastníkov konania vo veci samej

- 9 Sťažovateľky zastávajú názor, že článok 96 legislatívneho dekrétu č. 259/2003 je v časti, v ktorej sa stanovuje, že poplatok priznávaný telekomunikačným operátorom za povinné vykonanie odpočúvania môžu príslušné ministerstvá vyčíslieť spôsobom nevychádzajúcim zo zásady úplnej náhrady nákladov, v rozpore s právom Európskej únie, a to z dôvodu, že:

– ukladá telekomunikačným operátorom povinnosť vykonávať odpočúvanie nariadené súdnym orgánom, pričom prípadné nedodržanie tejto povinnosti podlieha závažným správnyim sankciám, ktoré môžu viesť až k zrušeniu samotného povolenia,

– vyžaduje, aby sa výška poplatkov, ktoré sa majú priznať operátorom za vykonanie odpočúvania, stanovila v správnom konaní takým spôsobom, aby sa „dosiahla úspora výdavkov vo výške aspoň 50 percent v porovnaní s poplatkami“ platnými dovtedy, čím sa operátorom nielen že neumožní nijaký zisk, ale dokonca sa im bráni pokryť príslušné náklady, keďže vykonávanie predmetných služieb si vyžaduje osobitné investície a zamestnanie pracovníkov, ktorí inak nie sú potrební.

10 Uvedené skutočnosti podľa názoru sťažovateľiek predstavujú:

a) diskrimináciu na základe veľkosti, pretože menšie spoločnosti sú z pomerného hľadiska menej penalizované v porovnaní s veľkými operátormi, ako sú sťažovateľky;

b) diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti, pretože spoločnosti, ktoré nie sú usadené v Taliansku, sú zvýhodnené v porovnaní s operátormi so sídlom v Taliansku, ako sú sťažovateľky;

c) zhoršenie podmienok hospodárskej súťaže s dôsledkami v celoeurópskom meradle, keďže usadenie zahraničných spoločností na talianskom trhu a, všeobecnejšie, príslušný vstup nových operátorov, je zo štrukturálneho hľadiska menej výhodný, a to z dôvodu nevhodnosti odpočúvaní vyplývajúcej z predmetnej talianskej právnej úpravy;

d) vecné vyvlastnenie podnikateľských kapacít súkromných hospodárskych subjektov, ktoré je vzhľadom na účel verejného záujmu, ktorý sa má dosiahnuť, úplne neprimerané.

11 Sťažovateľky v podstate uvádzajú, že inherentná nevhodnosť vykonávania odpočúvania vyplývajúca zo sporných talianskych právnych predpisov:

a) neprimeraným spôsobom viac zaťažuje väčších operátorov, v prípade ktorých je práve z dôvodu širšej klientely, ktorá je k nim zmluvne viazaná, pravdepodobnejšie, že súdny orgán im adresuje žiadosti o odpočúvanie, v dôsledku čoho znášajú exponenciálny dopad nevhodnosti takejto činnosti;

b) neprimeraným spôsobom viac zaťažuje operátorov usadených v Taliansku, keďže zahraniční operátori majú v dôsledku zrušenia poplatkov za *roaming* možnosť ponúkať výhodnejšie služby talianskym zákazníkom, ktorí si zakúpia zahraničné SIM karty; títo operátori konkrétne môžu:

- b1) buď obmedziť celkový dopad nehospodárnosti vykonávania odpočúvania, a to na základe obchodnej marže dosiahnutej so zákazníkmi v štáte, v ktorom majú sídlo;
- b2) alebo dokonca tento dopad úplne vylúčiť, a to v prípadoch, ak v štáte, v ktorom majú daní operátori sídlo, možno zakúpiť SIM kartu bez predchádzajúcej potreby overiť identitu nadobúdateľa, v dôsledku čoho taliansky súdny orgán nie je schopný priradiť SIM kartu ku konkrétnej osobe a je pre neho nemožné nariadiť odpočúvanie;
- c) zavádza štrukturálnu a neopodstatnenú prekážku vstupu na taliansky trh, pokiaľ ide o zahraničných operátorov, ktorí majú záujem sa na tomto trhu usadiť, a, všeobecnejšie, pre nové subjekty, ktoré majú o takýto vstup záujem, pričom zároveň „na výstupe“ vedie k pravdepodobnému zvýšeniu poplatkov uplatňovaných na koncových zákazníkov (keďže operátori musia spätne pokryť náklady, ktoré im vznikli pri stratovom poskytovaní služieb odpočúvania);
- d) vedie k tomu, že takmer všetky náklady za vykonávanie služby vo verejnom záujme znášajú súkromné osoby pôsobiace, na účely dosahovania zisku, na konkurenčnom trhu, čo je v rozpore s právom na slobodné podnikanie, ktoré je základným právom Únie.
- 12 Jediný spôsob stanovenia výšky poplatkov, ktorý je podľa sťažovateľiek zlučiteľný s právom Únie, je spôsob, ktorý by naopak predpokladal úplnú náhradu nákladov, ktoré telekomunikačným operátorom skutočne vznikli v súvislosti s odpočúvaním vykonávaným na základe poverenia súdneho orgánu.
- 13 Orgány verejnej moci, ktoré sú odporcami, naproti tomu uvádzajú, že výhrady sťažovateľiek sú nedôvodné, keďže náhrade nepodliehajú:
- náklady súvisiace s používaním technických zariadení a osvojením si prevádzkových metód, ktoré už nemajú z technologického hľadiska opodstatnenie,
  - náklady vyplývajúce z používania zariadení, ktoré sú v každom prípade nevyhnutné na vykonávanie bežnej komerčnej služby poskytovanej zákazníkom (napríklad distribučná infraštruktúra),
  - náklady súvisiace s vykazovaním uvedených nákladov, keďže ide o vlastné prevádzkové náklady spoločnosti a nie nákladové položky úzko spojené so službou.
- 14 Pokiaľ ide o náklady na pracovníkov, nahradiť je možné iba výdavky identifikovateľné paušálne s ohľadom na počet dní vykonaného odpočúvania v danom roku a priemerné trvanie jednotlivých odpočúvacích úkonov.
- 15 Zákomom stanovený cieľ spočívajúci v úspore 50 percent v porovnaní s predchádzajúcim stavom je predovšetkým dôsledkom technologického vývoja.

Okrem toho náklady, ktoré vypočítala na základe indukčnej metódy príslušná pracovná skupina zriadená na Ministerstve spravodlivosti sa „s prihliadnutím na [súčasný technologický] vývoj“ „znížili“ s cieľom dosiahnuť minimálnu mieru úspory výdavkov vyžadovanú vnútroštátnym zákonodarcom („50 percent v porovnaní s poplatkami uplatňovanými“ predtým).

Zhrnutie odôvodnenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania

- 16 Vnútroštátny súd poznamenáva, že podľa sekundárneho práva Únie (článok 13 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2018/1972 z 11. decembra 2018 a príslušná príloha I), všeobecné povolenie na poskytovanie komunikačných služieb možno na základe vnútroštátneho práva podmieniť vykonávaním odpočúvania na príkaz súdneho orgánu.
- 17 V tejto súvislosti platí iba všeobecné obmedzenie uvedené v článku 13, t. j., že všetky podmienky musia byť „nediskriminačné, primerané a transparentné“.
- 18 Sekundárne právo Európskej únie platné v danej oblasti preto nevyžaduje, aby sa v rámci vnútroštátneho práva stanovila úplná náhrada nákladov, ktoré telekomunikačnému operátorovi vznikli v súvislosti s vykonaním odpočúvania na príkaz súdneho orgánu.
- 19 Spoločnosti, ktoré sú sťažovateľkami, usudzujú, že povinnosť práva Európskej únie týkajúca sa úplnej náhrady nákladov – čiže všetkých výdavkov, ktoré telekomunikačným operátorom skutočne vznikli pri vykonávaní odpočúvania – treba implicitne ale jednoznačne odvodiť:
  - zo zohľadnenia „všeobecných cieľov“, na ktoré sa smernica 2018/1972/EÚ zameriava, v prvom rade „podpora hospodárskej súťaže“, „rozvoj vnútorného trhu“, „uľahčenie konvergentných podmienok pre investície“, „vylúčenie diskriminácie“ (pozri článok 3 smernice),
  - zo systematického výkladu primárneho práva Únie, konkrétnejšie z jednotného a vzájomného zohľadnenia všeobecných zásad nediskriminácie, ochrany hospodárskej súťaže, slobody usadiť sa, slobody podnikania a primeranosti správneho postupu, ktoré zakotvujú Zmluvy.
- 20 Podľa názoru vnútroštátneho súdu, ani sekundárne právo Európskej únie platné v danej oblasti, ani všeobecné zásady zakotvené v Zmluvách, na ktoré sa odvolávajú sťažovateľky, neukladajú povinnosť úplnej náhrady skutočne vynaložených a (riadne preukázaných) nákladov operátorov, ktoré im vznikli pri vykonávaní odpočúvania, a z tohto dôvodu nebránia vnútroštátnej právnej úprave, ktorá takúto úplnú náhradu nestanovuje a ktorá navyše správne orgány zaväzuje, aby pri úprave výšky poplatkov, ktoré sa majú priznať príslušným operátorom, dosiahli „úsporu výdavkov“.
- 21 V skutočnosti platí, že

a) predovšetkým, smernica 2018/1972/EÚ výslovne členským štátom neukladá, aby operátorom priznávali úplnú náhradu nákladov, na základe čoho možno usúdiť, že zámerom normotvorcu bolo v tejto súvislosti ponechať členským štátom slobodu;

b) okrem toho uvedená smernica umožňuje, aby členské štáty vyžadovali od telekomunikačných operátorov vykonávanie odpočúvania, ktoré v súlade so zákonom nariadi súdny orgán: keďže táto činnosť sa zo zákona ukladá na prednostné, vyššie a nevyhnutné účely verejného záujmu, jej vykonávanie môže podliehať finančným obmedzeniam iba v určitej obmedzenej miere, tým skôr, ak sa také podmienenie stanovuje v prospech súkromných osôb pôsobiacich, na základe povolenia vydaného v správnom konaní, na regulovaných trhoch;

c) všeobecnejšie povedané, je pravda, že podmienky, ktorým môže podliehať všeobecné povolenie na poskytovanie telekomunikačných služieb, vrátane povinného vykonávania odpočúvania, musia byť podľa sekundárneho práva Európskej únie „*nediskriminačné, primerané a transparentné*“, rovnako však platí, že poplatky za vykonávanie odpočúvania všeobecne stanovené legislatívnym dekrétom č. 259/2003:

c1) sú úplne rovnaké pre všetkých operátorov poskytujúcich dané služby v Taliansku, či už veľkých alebo malých, vnútroštátnych alebo zahraničných, takže neexistuje ani technicko-právne obmedzenie voľnej hospodárskej súťaže a vstupu na trh, ani, tým menej, priama či nepriama diskriminácia na základe veľkosti podniku alebo štátnej príslušnosti (poplatky sú preto „*nediskriminačné*“);

c2) má správny orgán vypočítat’ „*s prihliadnutím na vývoj nákladov*“; na druhej strane, tieto služby, ktoré sú nevyhnutné pre dosahovanie všeobecných cieľov prednostného verejného záujmu, môžu poskytovať výlučne telekomunikační operátori (poplatky sú preto celkovo „*primerané*“);

c3) sú verejné a všeobecne prístupné, keďže sú obsahom formálneho rozhodnutia správneho orgánu (poplatky sú preto „*transparentné*“);

d) náhrada z právneho hľadiska nie je nevyhnutne a iba náhrada prispôbená skutočne a konkrétne vynaloženým výdavkom, ale aj náhrada vychádzajúca z výdavkov, ktoré teoreticky znáša vzorový operátor, ktorý prijme najlepšie technologické a organizačné riešenia dostupné na základe poznatkov v danom historickom okamihu; telekomunikačný operátor je navyše na základe platných predpisov práva Európskej únie a vnútroštátneho práva povinný umožniť vykonávanie odpočúvania, čiže má – z právneho hľadiska – jednak povinnosť (vo verejnom záujme) vopred si upraviť organizačnú štruktúru, ktorá umožní vykonať odpočúvanie pokiaľ možno najplynulejším, najúčinnnejším a najefektívnejším spôsobom, jednak povinnosť (vo vlastnom záujme) čo najviac znížiť príslušné náklady;

e) napokon, zo systematicko–hodnotového hľadiska primárne právo Európskej únie (pozri článok 4 ods. 2 ZEÚ, článok 4 ods. 2 písm. j) ZFEÚ, článok 72 ZFEÚ,

článok 82 ZFEÚ, článok 84 ZFEÚ) priamo alebo nepriamo priznáva štrukturálnu prednosť niektorých základných verejných záujmov členských štátov, ako je napríklad stíhanie trestných činov, z hľadiska ktorého má záznam rozhovorov funkčný a často nevyhnutný charakter: keďže takýto záznam možno získať jedine v spolupráci s telekomunikačnými operátormi, členský štát musí iba pripraviť jasnú právnu úpravu, jednotnú pre všetkých operátorov pôsobiacich na vnútroštátnom trhu a primeranú a vhodnú na to, aby bolo vykonávanie predmetnej činnosti z hospodárskeho hľadiska znesiteľné.

PRACOVNÝ DOKUMENT